

Розділ перший

Я скинув наплічник на землю. «Дивовижно, — подумав я, споглядаючи краєвиди, що відкривалися переді мною. — Справді дивовижно». Жінки, з якими я їхав у поїзді, мали рацію. Підйом дався мені важко, але, безумовно, був вартим зусиль. Я нахилився, витягнув пляшку з водою з бокової сітчастої кишені наплічника й відпив великий ковток.

Піди мною простягалися кілометри гірських вершин і долин. На деяких відкритих ділянках можна було розглядіти невеличкі села. Гірські схили переважно були вкриті густими лісами, подібними до тих, через які я продирався сюди.

Я не планував витратити час на цей похід, але туристки з Австралії, з якими я познайомився в потязі, були в захваті від цього місця. І я був радий, що дослухався до їхніх порад.

Аж раптом у голові знову промайнула гадка про Томаса. «У нього з Меггі точно відбувається щось важливе, — подумав я. — Я згадував про нього сьогодні зранку вже з десятків разів. Треба буде ввечері перевірити, чи не написав він мені на електронну пошту».

За останні кілька років я збагнув, що, коли згадую про когось так часто, як про Томаса сьогодні, це означає,

що із цією людиною щось відбувається. Майже завжди — щось хороше.

Я знов окинув оком краєвид і вдихнув на повні груди чисте повітря. Минула вже половина моєї чотиримісячної подорожі Іспанією, сповнена таких чудових моментів, як цей. Прекрасна архітектура, привітні люди, захоплені краєвиди... «Ось заради чого варто жити, — подумав я. — Як каже Томас, щодня — трохи вище висхідною кривою життя. Щодня — трохи ближче до моєї великої п'ятірки для життя».

Розділ другий

Меггі Дерейл відповіла на дзвінок лікаря. Її чоловік міцно спав, що останнім часом стало рідкістю, тож вона не хотіла його будити. Слухаючи свого співрозмовника, жінка кусала губи, щоб не розплакатися.

— Так, — сказала вона. — Я розумію. Так, я подбаю про те, щоб він приїхав завтра... Ні, не думаю, що ви можете чимось зарадити.

Закінчивши розмову, Меггі сіла на один зі стільців. Вони з Томасом придбали цей кухонний гарнітур майже 20 років тому, під час їхньої щорічної відпустки. Тоді він покепкував, що Меггі вибрала занадто крикливі кольори для сидінь. Відтоді вони завжди сміялися, згадуючи цю історію. Від цього спогаду жінка заплакала. Спочатку тихими сльозами. Потім вони полилися потоком — і вона заридала, усвідомлюючи, що відбувається.

Коли сльози на очах висохли, Меггі вирішила, що більше не плакатиме, принаймні не зараз. Вона знову взялася за телефон.

— Привіт, Керрі, це Меггі... Знаю, Керрі, знаю... І я теж... Керрі, я хочу, щоб ти продовжила реалізувати свою ідею. Ти вклала в неї стільки часу та енергії.

Я завершу свою частину й передам усе тобі наступного тижня. І, Керрі... часу в тебе буде небагато.

Поговоривши з Керрі, вона рушила до кабінету й відкрила електронну пошту. «Потрібно зв'язатися з Джо», — подумала вона.

Розділ третій

Решту дня я провів, спускаючись із гір і вертаючись до містечка, в якому зупинився, і тепер зайшов до невеликого кафе. Томас ні на мить не виходив із моїх думок. Я згадував про нього так часто, що вирішив перевірити електронну пошту ще до того, як повернуся в готель чи повечеряю. «У нього, мабуть, чудові новини», — думав я.

— Вітаю, Джо.

Я обернувся і глянув ліворуч.

— Вітаю, — відповів я з усмішкою. То була одна з тих жінок, що порекомендували мені похід, з якого я щойно повернувся.

— Дякую за чудову пораду. Похід був дивовижний.

Я витягнув із кишені телефон і під'єднався до вайфаю. Почекав, поки електронна пошта оновиться. Кафе було переповнене відвідувачами: здебільшого іншими туристами, але траплялися й місцеві. Багато з них теж перевіряли свою пошту. «Не припиняю цьому дивуватися, — подумав я. — Не так давно інтернету навіть не існувало, а зараз ми можемо миттєво обмінюватися повідомленнями з людьми по всьому світу». За мить поштова скринька оновилася, і я переглянув листи. Один із них справді був від Томаса. Точніше, від його дружини, Меггі.

Загалом у цьому не було нічого дивного: вона часто повідомляла новини, які стосувалися їх обох. Я натиснув на повідомлення, чекаючи, поки воно завантажиться. За мить я побачив чотири слова, від яких у мене обірвалося серце.

«Томас захворів, будь ласка, зателефонуй».

Я зайшов у свій онлайн-акаунт і ввімкнув гарнітуру. Набираючи номер, я розмірковував над її словами: «Що могло трапитися? Томас ніколи не хворів». А тоді почувся гудки й голос Меггі.

— Привіт, Меггі, це Джо. Я отримав твоє повідомлення. Що сталося? Як Томас?

— Погано, Джо. — Я почув, що голос Меггі трохи тремтить. — Вибач, що турбую тебе під час подорожі, але я подумала, що ти захочеш знати.

— Знати що? — Я відчув, як сильніше стислося серце, поки чекав на її відповідь.

— Томас помирає, Джо.

— Він... що? — здивовано перепитав я. Я не міг повірити в щойно почуте.

— Він помирає, Джо. Симптоми з'явилися близько трьох місяців тому. Мені щойно зателефонували з лікарні й усе підтвердили. У нього пухлина мозку. Занадто велика, щоб прооперувати.

Я силкувався осягнути розумом те, про що говорила Меггі.

— А інші методи, якась інша форма лікування? Може, променева чи хіміотерапія? Мусить же щось бути.

Якийсь час Меггі мовчала.

— Ні, ми вже про все це питали. Вони більше нічого не можуть вдіяти, Джо. Занадто пізно. Томас помирає.

Я поговорив із Меггі ще кілька хвилин, а тоді ми попрощались. Я не міг у це повірити. Тільки не Томас. Він був самим утіленням здоров'я. Я знайшов в інтернеті номер своєї авіакомпанії й подзвонив туди. Я мусив повернутися до Сполучених Штатів.

Розділ четвертий

Я закинув наплічник на верхню полицю й сів на своє місце. Досі не міг до кінця усвідомити новину про Томаса. Розумів, що це правда, але чомусь це здавалося нереальним. Коли я бачив його кілька місяців тому, з ним усе було гаразд. Як могло статися, що тепер він помирає?

Я кивнув жінці поруч зі мною й заплющив очі. Мої пальці поволі малювали кола на скронях.

— З вами все добре? — то була жінка, з якою я щойно привітався.

Я розплющив очі й глянув на неї.

— Так, дякую. Я щойно отримав погані новини. Мій друг дуже хворий. Лікарі кажуть, що він помирає.

— Ох. — Вона явно не очікувала такої відповіді. — Мені дуже шкода. Я не хотіла нав'язуватись.

— Ні, все гаразд... Тобто не все гаразд... З ним не все гаразд, — спробував пояснити я. — Але зараз я нічим не можу зарадити. Не впевнений, що зможу чимось зарадити взагалі, але я хочу повернутися й поговорити з ним. Допомогти, якщо зможу.

Я глянув на неї. Напозір їй було років під 40. Симпатичне обличчя, каштанове волосся до плечей, карі очі, гострі риси обличчя. Я простягнув їй руку.